

Szeged huszmillió beruházási-kölcsöne.

(Saját tudósítónkól.) Néhány év előtt a városi tanács megbízta Balogh Károly pénzügyi tanácsost, hogy egy huszmillió beruházási kölcsön felvétele ügyében tárgyalásokat folytasson. A tárgyalásokat a háború kitörésekor megszüntették. A napokban az a bank, amellyel a tárgyalások folytak, kérdést intézett Balogh tanácsoshoz az iránt, vajjon reflektálna-e még a város egy 16—20 millió kölcsönre.

Ebből az alkalomból Balogh Károly beadványt intézett a tanácshoz, amelyben ezeket mondja:

Az ajánlat szerint a föltételek akkor lennének véglegesendők, ha a város közönsége elvben a kölcsön felvétele mellett döntene. Annyit azonban máris jelezhetek, hogy abban az esetben, ha az értékpiacon helyzete időközben nem rosszabbodna, kapnánk egy 5 százalékos záloglevél-kölcsönt 5.44 százalékos 50 éves amortizáció mellett. A záloglevél készpénzben kifizetettnek 90—91 százalék árfolyam mellett. A város beruházási programja, amely a háború előtt tárgyalatott, körülbelül 30 millió koronát igényel, amelyből mulhatlanul szükséges beruházások 16 millió koronát bizonyára igénybe vennének. Ha ugyanis megakarjuk csinálni az általános csatornázást, az egész városra kiterjedő vízvezeték, a körutak és sugárutak burkolásait, az elvállalt tüzelaktanya fölépítését, a fogadalmi templom, a közkórház, a tanyai vasút kiépítését, akkor a 20 millió koronás beruházási kölcsön már is teljesen ki volna merítve. Fölvetem tehát a kérdést a tekintetes tanács előtt már azért is, mert a pénzügyi körökben nyíltan beszélnek arról, hogy a háború befejezte után a tőkeáramlás szabadsága korlátoztatik.

Abban a hiszemben vagyok, hogy ma előnyösebb lenne a kölcsönnek a biztosítása, mint a háború befejezése után, amikor az összes hadviselő államok, a restaurálási és a fejlődési szükségletek kielégítésére sok milliárd kölcsönrel fognak a pénzpiachoz fordulni, mert ebben az esetben a városok hitelének kielégítésére tizedrangú kérdéssé fog válni.

Tudom azt is, hogy ha ma a kölcsönt fölvennénk, nem tudnánk azonnal a pénzzel mit csinálni, mert a beruházáshoz szükséges tervek is el kell készíteni és a kivitelhez kormányhatósági meghagyást megszerezni, azonban ez nem képezhetné akadályát a mai viszonyok között előnyösen megköendő kölcsönnek, mert a város ideiglenesen el tudná helyezni a fölvelt pénzt oly módon, hogy ahhoz bármikor hozzá juthatunk, s viszont nemhogy veszteséggel, hanem nyereséggel járna ez az elhelyezési művelet. Ugyanis, ha a fentebb említett 5.44 százalékkal amortizálandó kölcsönt csak 90 százalékos árfolyamhoz viszonyítottan 6 százalékos árfolyammal kifizetve a város megkapná, ez jelentene 100 százalékos árfolyamhoz viszonyítottan hat százalékos amortizációs kölcsönt. A fölvelt kölcsöntökét 5 és félésszázalékos hadikölcsönben helyeznők el, addig is, míg arra szükség lesz, akkor ugyanazon viszonylatban 5.44 százalékos amortizáció mellett kapnánk 5.50 százalékos kamatot. Tehát nemhogy veszteségünk, hanem nyereségünk lenne az ügyle-

ten, addig is, amíg a kölcsöntökét beruházásba nem helyeznők el. A befektetés után pedig a beruházási vagyon fogja a szükséges amortizációt biztosítani.

Nincs szándékom e kérdést tovább fejtegetni, csak megemlítem még azt, hogy a közelmúltban Pozsony városa vett föl egy hatmillió kölcsönt, amely 87% árfolyammal fizettetett ki és a lapokból vett értesülés szerint 50 éven át 6%-os annuitással fizetik vissza. Ebből láthatni, hogy ehhez viszonyítva sokkal olcsóbb kölcsönre van kilátásunk, mint Pozsonynak s amellet biztosíthatnánk kedvezőbb időre minden költés nélkül a visszafizetést. Én abban a meggyőződésben vagyok, hogy a város fejlődésére fordított hasznos beruházási tőke szászorosan visszafizeti azt a fél százalékos különbözetet, amely egy igazán kedvező idő esetén a kölcsön konvertálásánál legjobb esetben is elérhető.

Tizenegyezer koronával csökkent a kórház deficitje.

(Saját tudósítónkól.) A városi közkórház élelmezésének ellátása körül több ízben voltak nehézségei a hatóságnak. A kórházi élelmezőt még a szerződés lejártá előtt kiengedte a város az obligóból, majd úgy határozta, hogy az élelmezést május elsejétől kezdve házikézelésbe veszik. Ez meg is történt, a kórházbizottság megbízta Halmos Ottót, a volt kórházi élelmezőt a házikézelés vitelével.

A házi kezelés első hónapjának eredményéről Sculmány Sándor főszámvevő a következő jelentést terjeszti a kórházbizottság elé:

A tekintetes kórházi bizottság csaknem minden ülésén, a vajdó kórházi élelmezés kérdésével foglalkozott, nem volt ugyszólván kórházi bizottsági ülés, amelyen az élelmező vállalkozó be ne jelentette volna, hogy áremelést kér, máskülönben az élelmezést beszünteti és a folytonos áremelésnek a következménye az lett, hogy Erdélyi Adolf 1915. évi december havi 1 korona 05 filléres élelmezési átlaga 1916. január hónapban, nevezetnek peregyezség alapján kifizetett 4000 korona betudásával 1 korona 38 fillérre, az új vállalkozó március és április havi 2 kor. 04 filléres élelmezési átlaga pedig május 1-től már 2 korona 44 fillérre emelkedett volna és az által a kórházalap pénztárát a teljes fizetési képtelenség elé állítottuk volna.

A kórházbizottság határozata alapján a heti étlapba három hústalan napot állítottunk és pedig: hétfőt, szerdát és pénteket. Ezeken a napokon a betegek közül a netán külön rendelés eseteit leszámítva, — csak a betegek közül a netán külön rendelés eseteit leszámítva, — csak a II. o. étrendre kiírt létszám kap fejéknél 60 gr. boriubecsinálatt, míg a többi étrendű betegek húst ezen a napokon egyáltalában nem kapnak.

Az ápoló személyzet hústalan napjainál az igazgató-főorvos kívánságára némi módosítást kellett bevezetni és pedig úgy, hogy hétfőn a főzelékre egy pár virslit, szerdán és pénteken pedig három darab főtt-tojást szolgáltatunk ki. A tiszti étrendnél a két hústalan napot bevezettük és pedig, hétfőt és pénteket. A III. és IV. oszt. étrendű betegek részére a megállapított három hústalan napon felül a szombati napot hús helyett akként állítottuk be az étrendbe, hogy ezen a napon a betegek a főzelékre, három tojást kapnak. A marhahús árának rohamos emelkedése folytán, a marhahúst az étlapból teljesen töröltük és helyette a birka és bárányhúst állítottuk be.

A kórház élelmezési költsége a tiszti-étrenddel együtt a házi kezelés mellett naponta és fejéknél átlag 1 korona 53.31 fillérbe kerül. A május havi ápolási napok és a szolgálati egyének létszáma alapján összesen 12.189 étel adag lett kiszolgáltattva, amelyet megszorozva a napi 1 korona 53.31 filléres átlaggal, eredményként jelentkezik, hogy a kórház 1916. május havi élelmezése, az ezzel összefüggő összes személyi és dologi kiadásainak figyelembe vételével 18,686 korona 98 fillérbe került.

A vállalkozónak 1916. május 1-től kezdve 2 korona 44 filléres napi átlag figyelembe vételével fizetni kellett volna 29.741 K 16 f.-t

mutatkozik megtakarítás 11.054 K 11 fillér a járványkórházban ápolott betegek után megériül még

303×1.5331 464 K 52 fillér vagyis május hónapban a ényleges megtakarítás 11518 K 70 fillér.

Az a tervem, hogy a kórházi élelmezés napi átlaga a háború alatt 1 korona 60 fillért meg ne haladja, a háború után pedig az élelmiszerek olcsóbbodása esetén a napi átlagot legalább is 1 koronára leszorítsuk, anélkül, hogy ez az élelmezés rovására esnék.

Az orosz дума-képviselők látogatása Torinóban.

Lugano, június 3. Az orosz дума vendégül érkezett tagjait, akik tegnap érkeztek Torinóba, Olaszország mindazzal a megtiszteltetéssel fogadta, amely olasz részről antant-szövetségesek irányában kötelességszerűen ki szokott jánni. Feltűnt azonban, hogy a szociálisták távol maradtak a fogadástól Rossi polgármester dícsimuszit zengett a cárról. Este díszelőadás volt a Teatro Regioban. A Corriere della Sera nagy bámulattal adózik Oroszországnak és fölkeri az orosz nemzet képviselőit, győződjenek meg Olaszország harci kedvéről, municions gyáraik nagy teljesítőképességéről, de egyúttal az olaszok által vivandó harcok nagy nehézségeiről is.

Alkalmi könyvvásár Várnay L. könyvkereskedésében, Szegeden.

Az irodalom legnagyobb kincsei rendkívül leszállított áron szerezhetők be 1916. június 20-ig.